

4 Varkens

De varkens stonden samengeperst in betraliede hokken. Ze piepten en gromden en wrongen zich langs elkaar heen. Er hing een niet te harden stank, weeïg, vettig, die ontstond doordat de geur van de uitwerpselen samensmolt met die van het voer. Een varkenslijf zei ‘wij zijn vlees, wij zijn genot, wij zijn vreten’; in hun onschuld waren ze zich van niets bewust, en voor Hero waren ze: *voedsel*. Voedsel en winst. Hero werd misselijk van de stank en kokhalsde. Tom grijnslachte vanonder zijn lichtblauwe badmuts terwijl hij op de varkensbillen klopte. ‘Hero, kom,’ riep hij. ‘Kom in het hok. Ze doen niks. En zachter voegde hij eraan toe: *‘Je bent te laat. Again. Ik weet alles al van die krenge.*’

‘Ach man, zanik niet,’ zei Hero. Hij aarzelde om het hok in te stappen hoewel ook de boer hem wenkte, bang om tegen de ijzeren hekken geplet te worden door die vadsige beesten. Hij liet zijn bruine haar door zijn vingers glippen in een poging het voor zijn ogen weg te schuiven. De boer, die zelf een slecht gebit had, duwde de varkenslijven hardhandig opzij en toonde gezonde

tepelrijen van de zeugen, trok de bovenlip op om de tanden te onthullen en krulde oren om. Ondertussen vertelde hij hoe het zaad listig aan de beer ontfutseld werd waarmee ze wel veertig zeugen per week konden insemineren. De pipetten zagen eruit als grote breipennen. Het zendertje in de oren voorkwam dat ze teveel brijpap aten en al doende uit elkaar zouden barsten. Via bluetooth communiceerde het afleesapparaat van de boer met de chip in het varkensoor en met de computer. In de voerstations kon elk varken precies tot het maximum voer toegediend krijgen. De spekdikte werd voortdurend gemeten, wat weer de hoeveelheid brij bepaalde, vertelde de boer met nog slechts een vaag Saksisch accent. Hero stapte eindelijk het hok in en sloot het hek achter zich zodat ze niet konden ontsnappen. Voor de vorm klopte hij op de harige rug van het beest dat meteen tegen hem aan schurkte. De boer vertrok zijn lippen bij wijze van glimlach. ‘Ze groeien goed. Zijn nooit ziek.’ Hij beklopte geroutineerd een varkensflank, als om te laten zien hoe dat moest. Logisch dat ze nooit ziek waren met die enorme hoeveelheid medicijnen die ze preventief toegediend kregen. Hero voelde zich net zo

opgesloten als de varkens. Ze knauwden op vuistdikke tralies die gebouwd waren op eeuwige gevangenschap. Nog lang na het collectieve uitsterven van varkens en mensen zouden de tralies stand houden, en verroeste staketsels vormen in een verlaten landschap.

Tom en de boer spraken over de fokkerij, over de mestquota en de milieuzonering, de boer vertelde trots over zijn hygiënische doorschuifstelsel, en dat de varkens zelf naar het volgende hok konden lopen wanneer ze daar de leeftijd voor hadden; kregen ze toch nog beweging. Hero zag ondertussen dat er iemand de stal binnenkwam: was het Natasha? Dezelfde zwarte haren, maar dan in een blauwe overall vol vlekken, varkensstront of iets dergelijks. Hero kreeg een schok: was dat echt Natasha? Zou het kunnen, zomaar in een willekeurig vleesbedrijf met topzeugen? Hij wachtte tot het onregelmatige bonken van zijn hart wat afnam voordat hij nogmaals durfde te kijken. Tom informeerde naar de hoeveelheid varkens hij dacht te kunnen afleveren als de flats klaar waren, een gedeelte van Pernis zouden ze bebouwen met de flats, de vergunningen hadden ze eindelijk op zak. De boer uitte zijn twijfels

over de flats, hij betwijfelde of het zoveel varkens zou opleveren dat de nieuwe slachterij dag en nacht kon doordraaien. Een luie boer, dus. Een kwestie van een stapje harder lopen, en dan- het was zijn probleem niet eens, en dat in deze tijd van optimalisatie van de processen. In de aanlooperperiode voerden ze wel extra vlees aan van elders, of 's nachts sluiten, oplossingen genoeg. Tom overwoog hardop: 'Of we zoeken een andere leverancier.'

'Nee, nee, hoeft niet,' schokschouderde de boer. Hij knikte naar het meisje in de blauwe overall, dat langsliep met een minicomputer. Het schermpje straalde grijs licht op haar gezicht. Met een pennetje klikte ze al lopende hokjes aan. Het was Natasha niet, zag Hero moedeloos. Natuurlijk niet, het zou belachelijk geweest zijn, maar hij bedacht meteen een scenario waarbij het wél kon, misschien liep ze stage, en wilde ze diep doordringen in de bedrijfsvoering van U-lijn, tot op het niveau van de aanvoer en de werkvloer. Had hij wel goed gekeken? Toen ze de hoek om verdween concentreerde hij zich weer op het gesprek.

‘De buurman heeft al een keurmerk. Bio, geloof ik. Hoewel hij hetzelfde doet als ik. Maar hij heeft plannen.’

‘Oh ja?’ vroeg Tom geïnteresseerd.

‘Ja. Over drie jaar gaat hij biologisch boeren.’

‘En nu al een keurmerk. Tsja.’ Tom lachte. ‘Dus de mensen denken dat ze biologisch vlees kopen.’

‘Ja.’

‘Maar dat is dus niet zo.’

‘Nee.’

‘Wij willen ook een biologisch keurmerk,’ kwam Hero tussenbeide, worstelend en weifelend tussen het gedoe dat het zeker zou geven en zijn belofte aan Natasha. ‘’n Goed idee.’ Hij zweette. Het was knap benauwd in de stal.

‘Dan moet je groene oorblikken aanschaffen, en heb je meer ruimte nodig,’ zei Tom met gefronste wenkbrauwen. *Gedoe*, dacht hij, Hero las het af aan zijn frons. ‘Daar hebben we het later nog over, tijdens de boardmeeting,’ zei Tom nadrukkelijk.

‘Waarom nu niet?’ vroeg Hero argeloos.

Tom zuchtte en fluisterde met scheve mond:
‘Denk aan Binckelaar. Wij gaan hier niet over, man. We moeten alleen couleur locale opsnuiven, van je moeder. Met de poten in de modder, en dat soort dingen.’

De boer keek weifelend van de een naar de ander en besloot toen dat Tom de baas was. Tom zei: ‘U realiseert zich dat de biggenprijs nog steeds dalende is. We moeten ons bod natuurlijk wel aanpassen aan de huidige situatie, daar zult u begrip voor hebben.’ Hero’s gedachten dwaalden af. Het vlees van de varkens, openlijk geëtaleerd, en de bijna blote huid van de beesten herinnerde hem aan het vlees van vrouwen, en de gedachten leidden alweer –stop, hij wilde het niet - naar Natasha. Aan haar wilde hij niet meer denken, niet nu. Tasje, Natje, Stasha. De in grote hoeveelheden getoonde varkenstepels deden hem denken aan de hare, waarom?-mens en varken stonden genetisch gezien helemaal niet dicht bij elkaar – het kwam door het roze, het weerloze. Die ene keer toen ze gingen zwemmen in de warme zee op een septemberavond, toen was ze nog een meisje geweest. Hij loerde stiekem naar haar bovenlichaam, bekeek haar steels toen ze haar T-shirt uittrok, wat ze niet

mocht zien, op straffe van verlies van de vriendschap. Als de eerste de beste jongen had ze geen borsten, alleen tepels, die als een geheime code door de driehoeken van haar bikinihesje heen prikten. De tepels had hij altijd alleen maar door de stof heen gezien, nooit had hij ze aangeraakt, nooit nooit nooit. Ze kon als model werken als ze wilde. De weidse grijze golven breidden zich naar alle kanten uit, nergens een obstakel te zien. De zon brandde een rood gat in de lucht en de schitterende baan op de golven verbond hun lichamen rechtstreeks met het licht. Amper veertien waren ze, Tom durfde het verst de zee in en won. Wat hij won leverde een verhitte discussie op, Tom beweerde dat hij een zoen had gewonnen wat zowel Natje als Hero om verschillende redenen fel bestreden. Uiteindelijk boog Tom en nam genoeg met een Caballero zonder filter. De rook liet hij uit zijn neusgaten ontsnappen en Natje besnuffelde hem of hij ook erg stonk, waar Hero jaloers op was geweest. Hun warme jonge lichamen hadden de stralen van de lange zomerdag opgezogen, zich onbewust van hun gaafheid. Ze waren niet naar huis gegaan voor het avondeten maar aan zee gebleven en hadden patat met vis gegeten.

‘Waar zat je?’ vroeg Tom zacht. ‘Dacht je aan Natasha?’ Hero schrok op. ‘Mmm,’ zei hij.

‘Ze duikt wel weer op, geloof mij nou,’ zei Tom.